

Confessió: Déu no es cansa mai de perdonar

En la confessió Déu vessa la seva misericòrdia perdonant els nostres pecats i ens dona la força per aixecar-nos i tornar a Ell.

15/07/2020

«Oh Déu, mai no manifesteu tant la vostra onnipotència com quan perdoneu i us compadiu. Enriquiu-nos amb els dons de la vostra gràcia, per tal que, corrent cap al terme

promès, esdevinguem hereus dels béns celestials».[1] La litúrgia de l'Església ens fa considerar que l'Omnipotència Divina, a més de mostrar-se en la grandesa de la Creació i en els prodigis i miracles obrats per Crist, es revela de manera especial en la seva infinita capacitat de perdonar: cap ofensa no aconsegueix endurir el seu Cor sempre obert a la misericòrdia. Sant Josepmaria n'era ben conscient: un Déu que ens treu del no-res, que crea, és quelcom imponent. I un Déu que es deixa cosir amb ferros a la fusta de la creu, per redimir-nos, és tot Amor. Però un Déu que perdona, és pare i mare cent vegades, mil vegades, infinites vegades.[2]

Trobar-se amb Jesucrist

Les pàgines de l'Evangelí testimonien l'afany constant de Jesús per manifestar la seva misericòrdia: el paralític que uns amics despengen

per la teulada,[3] la pecadora a casa del fariseu Simó[4] i la dona sorpresa en adulteri[5] obtenen una comprensió i un perdó que superen qualsevol expectativa. Aquests personatges es van trobar amb aquell a qui el Pare havia enviat per reconciliar tots els éssers amb ell, restablint la pau, per mitjà de la seva sang vessada en la creu.[6]

Aquesta missió de Jesús de reconciliar els homes amb Déu es prolonga a l'Església. El nostre Senyor diu als Apòstols el dia del triomf de la seva Resurrecció: Rebeu l'Esperit Sant. A qui perdonareu els pecats, li quedaran perdonats; a qui no els perdoneu, li quedaran sense perdó.[7]

L'alegria de la misericòrdia

La misericòrdia de Déu vol arribar a tots els homes i dones de la terra. En el sagrament de la Penitència som destinataris del perdó del Senyor,

així com ho van ser el paralític de Cafarnaüm i la dona adúltera.

D'aquesta manera ens identifiquem amb els principals protagonistes de les paràboles més commovedores que ens transmet l'evangelista Lluc: el fill pròdig i el viatger assaltat per facinerosos i curat pel bon samarità. Sí, en cada confessió Jesús neteja les nostres ferides —grans o petites—, ens alleuja amb l'oli de l'esperança, i corre amb les despeses de la nostra recuperació.

La confessió freqüent és una pràctica arrelada en la tradició de l'Església que ha donat grans fruits de santedat. Manifesta els desitjos d'apartar tot el que pugui refredar l'amor a Déu i de beneficiar-se del caràcter terapèutic d'aquest sagrament, de voler ser un apòstol més al qual Jesús renta els peus. Independentment de si els peus tenen taques arrelades o simple pols del camí, és sempre Crist qui ens

renta. Per això, com n'és de lògic que l'ànima senti la necessitat d'assistir amb regularitat a aquesta trobada purificadora! I quin pena seria defugir-la per comoditat o desordre; en definitiva, per falta d'amor! En canvi, cada vegada que acudim al sagrament del perdó és com dir a Déu: «Senyor, m'he deixat enganyar, de mil maneres vaig escapar del teu amor, però aquí estic una altra vegada per renovar la meua aliança amb tu. Et necessito. Rescata'm novament, Senyor, accepta'm un cop més entre els teus braços redemptors».[8]

Per això, l'Església recomana vivament la confessió habitual, perquè «ajuda a formar-nos la consciència, a lluitar contra les nostres males inclinacions, a deixar-nos guarir pel Crist, a progressar en la vida de l'Esperit. En rebre més sovint, per aquest sagrament, el do de la misericòrdia del Pare, ens

sentim impulsats a ser misericordiosos com Ell».[9]

En aquest sentit, el Papa Francesc ens anima a recordar sovint aquest sagrament, sense que l'experiència constant de la nostra poquesa sigui un motiu per al descoratjament. En les conegudes paraules que va pronunciar abans de la pregària del seu primer Àngelus com a Pontífex, a la plaça de sant Pere, recordava que «Déu no es cansa mai de perdonar. Mai. “I, pare, quin és el problema?” El problema és que nosaltres ens cansem, no ho volem, ens cansem de demanar perdó. (...) Ell és el Pare amorós que sempre perdona, que té aquest cor misericordiós amb tots nosaltres».[10] Quan sabem obrir l'ànima amb senzillesa i regularitat, mostrant també les faltes que cometem repetidament en les nostres vides, percebem la proximitat de Déu: el desig d'un Pare d'estar sempre a prop del seu fill.

Força per recomençar

És significatiu que Benet XVI, parlant a uns nens que es preparaven per rebre la Primera Comunió, els hagi dit: «És veritat que els nostres pecats són gairebé sempre els mateixos, però netegem casa nostra, les nostres habitacions, almenys una vegada a la setmana, encara que la brutícia sigui sempre la mateixa, per viure en un lloc net, per recomençar; si no, potser la brutícia no es veuria, però s'acumularia. Quelcom semblant també val per a l'ànima, per a mi mateix; si no em confesso mai, l'ànima es descuida i, al final, estic sempre satisfet de mi mateix i ja no comprenc que m'he d'esforçar també per ser millor, que he d'avançar. I aquesta neteja de l'ànima, que Jesús ens dona en el sagrament de la Confessió, ens ajuda a tenir una consciència més desperta, més oberta, i així també a madurar espiritualment i com a persona

humana. Resumint, dues coses: només és necessari confessar-se en cas de pecat greu, però és molt útil confessar-se regularment per mantenir la neteja, la bellesa de l'ànima, i madurar a poc a poc en la vida».[11]

La Confessió, per tant, actua com a llum i com a força per combatre les inclinacions que ens tiren cap avall: la gràcia sacramental i la satisfacció generosa del penitent tenen caràcter medicinal i guareixen, en part, les relíquies que el pecat deixa sempre en l'ànima. **Acudiu setmanalment (...) al sagrament del perdó diví. Revestits de la gràcia, anirem a través de les muntanyes, i pujarem el pendent del deure cristià sense detenir-nos.**[12]

Alhora, sabem que no estem sols en la lluita per correspondre a l'amor de Déu. La decisió d'una persona de convertir-se o allunyar-se d'Ell

incideix en els altres membres del Cos de Crist. En la paràbola del fill pròdig és fàcil imaginar-se, per exemple, com afectaria la sobtada i dolorosa marxa del fill: els dies posteriors probablement hi hauria cares llargues, els jornalers sentirien llàstima en veure el Pare esperant cada dia el seu fill, la feina es faria més costosa i potser, amb cert desànim, es creuarien poques paraules en el dia a dia.

Més endavant, explica sant Lluç que, en tornar el fill a casa, es van posar a celebrar-ho.^[13] La festa per la conversió del fill es va estendre a tota la llar paterna. Els criats farien seva l'alegria del Pare i ara, potser, els seria més fàcil i suportable dur a terme qualsevol tasca domèstica. Certament, la tornada sobtada del fill suposaria treballar amb certa pressa en la preparació de la festa. Tanmateix, ens imaginem els treballadors accedint amb gust als

requeriments del Pare: De pressa, porteu el vestit millor i poseu-l'hi, poseu-li també l'anell i les sandàlies; porteu el vedell gras i mateu-lo, mengem i celebrem-ho, perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem retrobat.[14] En efecte, l'Església ens ensenya que, per la comunió dels sants, la nostra correspondència a la gràcia de Déu —també quan consisteix a tornar a la casa del Pare — enforteix i impulsa els altres fidels en la seva vida cristiana.

Una ajuda per arribar a port

Prego cada dia a la Nostra Mare que sapiguem obrir l'ànima en la direcció espiritual, perquè la llum de la gràcia il·lumini tota la nostra conducta![15] La confessió freqüent constitueix una forma de direcció i acompanyament espiritual, sobretot si s'acudeix habitualment —cosa que és molt recomanable, en el marc de

la plena llibertat personal de cada fidel— al mateix ministre del sagrament. Aquest confessor, a mesura que va coneixent l'ànima del penitent, el seu caràcter i les circumstàncies personals de família, treball i salut, està en condicions de donar el consell adequat, animar en la lluita i formar la consciència. A més, la freqüència de l'examen previ a la confessió va millorant el judici sobre la mateixa conducta, impulsa a buscar orientació i augmenta la humilitat i el dolor d'amor. Per això, sant Josepmaria aconsellava:

Prepareu la vostra confessió setmanal, i feu-la amb molta delicadesa. A mi em fa tant content acudir a aquest mitjà de la gràcia, perquè sé que el Senyor em perdona i m'omple de fortalesa. I estic persuadit que, amb la pràctica pietosa de la Confessió sacramental, s'aprèn a tenir més dolor i, per tant, més amor.[16]

Convé, per tant, que l'examen ajudi a baixar fins a l'arrel dels pecats i les faltes per detectar allò que pugui ofendre Déu i allunyar-nos d'Ell, encara que es tracti de petites coses. La pràctica de fer un breu examen de consciència al final del dia és molt útil: per exemple, davant d'una falta podem pensar: "això ho passo per la confessió", i ens omplim d'esperança en saber que la gràcia sacramental ens ajudarà a afrontar la lluita en aquest camp en què havíem tingut una derrota. L'esforç de l'examen, amb la llum de l'Esperit Sant, i la compunció obren immediatament l'ànima a la gràcia, que ja comença a guarir i enfortir.

En aquest camí cap a la santedat, és en efecte el diví Paràclit qui s'ocupa de formar progressivament en la nostra vida els trets del rostre de Crist i qui ens ajuda a recuperar la semblança divina perduda amb el pecat. És Ell qui ens suggereix i

impulsa a realitzar amb regularitat la confessió dels nostres pecats, i ens fa experimentar en el sagrament la tendresa del Pare, l'amor del Fill i la força de l'Esperit més potent que qualsevol pecat.

De l'experiència dels nostres límits i d'un penediment sincer, **l'Esperit Sant, pastor de les nostres ànimes**, [17] ens obté una humilitat més gran i el dolor d'amor que ens fan progressar en la vida cristiana: «quan comences a detestar el que has fet, llavors les teves obres bones comencen, perquè reconeixes les teves obres dolentes. El començament de les obres bones és la confessió de les obres dolentes. Fas la veritat i vens a la Llum».[18] Rebre sovint el perdó diví ens porta, a més, gràcies a la Mare de Déu, *Mater misericordiae*, a ser també misericordiosos amb el proïme, ens assembla a Déu en allò que més

manifesta el seu poder: la capacitat de perdó i de misericòrdia.

Vicente Bosch

[1] *Missal Romà*, Oració col·lecta, diumenge XXVI del Temps Ordinari.

[2] *De nuestro Padre*, apunts de la seva predicació oral, recollits a: *Dos meses de catequesis*, II, p. 537-538.

[3] Cf. *Lc* 5, 20

[4] Cf. *Lc* 7, 47

[5] Cf. *Jn* 8, 11.

[6] *Col* 1, 20.

[7] *Jn* 20, 22-23.

[8] Francesc, exhort. apost. *Evangelii gaudium*, 24.XI.2013, núm. 3.

[9] *Catecisme de l'Església Catòlica*,
núm. 1458.

[10] Francesc, *Àngelus*, 17.III.2013.

[11] Benet XVI, trobada de catequesi i
d'oració amb els nens de Primera
Comunió, 15.X.2005.

[12] *Amics de Déu*, núm. 219

[13] *Lc* 15, 24.

[14] *Lc* 15, 22-24.

[15] *Solc*, núm. 339.

[16] *A solas con Dios*, núm. 259.

[17] *És Crist que passa*, núm. 174.

[18] Sant Agustí, *In Ioannis
Evangelium tractatus*, 12, 13.

((Corroborat amb www.agustinus.it))

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/confessio-deu-
no-es-cansa-mai-de-perdonar/](https://opusdei.org/ca-es/article/confessio-deu-no-es-cansa-mai-de-perdonar/)
(17/03/2026)